За ненашого часу, ще за давніх-давен жив собі на схилі високої гори вівчар із своїми вівцями та собаками. Чи то літо, чи зима — однаково добре їм велося. Отара паслася на зеленій траві, собаки гралися в дружньому гурті, а господар тільки походжав поміж ними, наспівуючи пісень.

І лиш один поміж усіх був невдоволений — найстарший і найдужчий баран. Довго він уникав товариства вівчаря й собак, аж урешті так знудьгувався, що не витримав і зважився вилити душу.

Вибрав час, коли господар спочивав під деревом, підійшов до нього та й каже:

— Чоловіче добрий, а я на тебе дуже ображений.

— А то чому?

— Не тільки я. Вся наша отара — теж.

—То кажи вже, цікавий я знати, в чім річ.

— Бачиш, господарю, ми, вівці, даємо тобі вовну, молоко, ягнят. Маєш ти з нас добрий пожиток. А як нам віддячуєш? Ніяк. Все, що ми їмо, дарує нам земля, а не ти. І коли раптом випалить спека зелені трави на горі, ніщо нас не врятує — помремо з голоду. А ти тільки те й робиш, що пестиш своїх собак, з яких нема тобі ніякої користі. Так їх доглядаєш, немов то вони тебе годують. Несправедливо чиниш, господарю, і від того дуже мені прикро.

Знітився чоловік і став гадати, що відповісти. Але великий пес, що сидів неподалік і чув розмову, не дав йому й слова мовити. Стрибнув до барана й вигукнув:

— Схаменися, баране! Ти добре подумав, перш ніж говорити?

— А що, хіба я неправду сказав?

— Чи він сказав неправду! Та поміркуй лишень: ми стережемо вас, овець, удень і вночі; тільки тому ви не боїтеся злодіїв та вовків. Кажеш, що коли не стане трави — ви з голоду помрете. А коли не буде нас, то не помрете? Та як же вам пастися самим? Вовки, тільки-но вас зачують, одразу нападуть, і ніхто з усієї отари не врятується. Правду я кажу, чи ні?

Баран похилив голову.

— Правду,— відказав тихо.— Даруй мені, любий друже, я говорю нерозумно. І ти, господарю, забудь мої слова. Ти добре робиш, що так пильнуєш собак, бо вони нас бережуть. Тепер уже я не позаздрю, хоч би як ти їх пестив.

І знову заприятелював баран з собаками, і зажив легко та весело.